

נהיה שוב ידדים

הנס וילהלם

בדרך כלל אנו מסתדרים יפה. אבל... לפעמים
אחותי היא ממש מטרד. במיוחד כשאומרים לי
לשמור עליה.

זה סיפור על אחותי הקטנה ועל עצמי.

לפעמים אני שונא להתחלק אתה כל פעם.
אבל היא שודדת-ים נהדרת!

אבל היא מקשיבה יפה כשאני קורא לה
סיפורים לפני שינה.

ושמה אותו בתוך הבריכה.

יום אחד אחותי עשתה דבר נורא...
היא החליטה שהצב שלי משתעמם...

אבל הדבר לא מצא חן בעיני הורים והם
הפרידו מהר בנינו.

כשראיתי מה עשתה רגזתי, כמו שעוד לא
רגזתי אף-פעם.
יכולתי להרוג אותה ממש במקום.

היא הציעה שתקנה לי צב חדש בכסף הכיס שלה.
אבל אני לא רציתי צב חדש. רציתי את זה שלי!

אחותי אמרה שהיא מצטערת.
אבל אני חשבתי שזה לא מספיק. כעסתי מאוד.

חשבתי רק איך להעניש את אחותי הקטנה.

ההורים לא אמרו דבר. נדמה היה שהם מצדדים בה. הלכתי לחדר שלי וטרקתי בדלת, חזק כמה שרק יכולתי.

הרגשתי שאני חולה. הייתי בטוח שיש לי חום.

ניסיתי להירדם, אבל זה לא עבד.

לי היה מצב רוח ולאחותי לא היה כלל איכפת.
הצב שלי אבד! איך היא יכלה לשכוח זאת כל
כך בקלות.
אני כעסתי, כעסתי, כעסתי!

הכעס לא נתן לי לקום מהמיטה. ובינתיים
אחותי שרה ורקדה בגינה. נדמה היה לי שהיא
נהנית יותר מתמיד.

בסוף ידעתי מה לעשות.

הכיתי כמה פעמים בכוח בכריות שלי. נתתי
צעקת אימים...
ואז הרגשתי הרבה יותר טוב.

אחרי רגע אמרתי "את יודעת, העניין עם הצב,
זה בסדר. אני כבר לא כועס."

"זה נקרא שאנחנו שוב ידידים?" שאלה אחותי.
"כן" אמרתי "אנחנו שוב ידידים."

נעלתי את נעליי.
אחר כך הלכתי למקום בו אחותי האכילה את
הכלב שלה.

אמרתי "אעזור לך" והיא חייכה.

"נקנה זוג אוגרים" אמרתי "אחד בשבילך ואחד
בשבילי. נוכל להחזיק אותם באקווריום הישן."
אחותי נתנה לי יד, והלכנו.

הפתיע אותי כמה קל היה לומר זאת. ואז
שאלתי "את רוצה לבוא אתי לחנות חיות
מחמד?"
"לקנות צב חדש?"
"לא" אמרתי וחייכתי.